

ESPURNA
bromera

ELS DIMONIS DE PANDORA

Silvestre Vilaplana

I

La caiguda li adolorí els genolls. Sentí com el colp feia tumefactes els ossos de la ròtula i sentí la humitat viscosa de la sang enganxada als texans, però no es parà ni un instant, no podia. Serrà ben fort les dents i continuà endavant. La costera s'empinava cada vegada més i l'alé anava fent-se a poc a poc més feixuc, més dolorós. Aixecà la mirada i veié que el cim encara quedava una mica lluny. Accelerà. En la seua marxa soltava algunes pedres que iniciaven petites allaus i el feien relliscar. Ell aguantava la verticalitat com era capaç. No podia parar, el temps s'acabava.

Mirà al ponent. El sol començava a pondre's, a penes faltaven uns minuts perquè el disc solar es perdera rere la muntanya i, ara, el color ataronjat del sol disfressava els contorns de la muntanya. Féu un petit crit de ràbia i corregué encara més de pressa. Entropessà de nou i tornà a aixecar-se. Aquesta vegada, les cintes de la motxilla que duia a l'esquena s'havien trencat. Digué una maledicció i agafà amb les mans l'esgarrada motxilla. Mirà a

dalt i veié com la creu que presidia la muntanya semblava a pocs metres, però era encara el camí més dur, ell ho sabia bé. Les línies blaves que marcaven l'ascens començaven a fer-se difuses amb l'escassa llum que restava. A dalt, la creu de ferro s'alçava majestuosament, com una meta, com una frontera, observant tota la vall de la ciutat d'Alcoi. Quedaven pocs metres d'ascens, la suor regalimava pel seu front i es barrejava en alguns llocs amb la sang dels genolls i de les mans, provocada per les caigudes.

Mirà de nou al ponent: ja no quedava temps. A la darrera revolta de l'ascens, l'alé trencat es mesclava amb els sanglots de terror: sabia que no hi arribaria.

Aconseguí el cim en el mateix moment que el sol es ponia. Durant un instant es quedà parat, esperant. La nit havia arribat. Mirà la creu i els seus voltants, no passava res. Després sentí com venien. Notà la remor confusa de l'obscur, i veié com, eixides del no-res, s'acostaven a ell figures obscures, informes, inacabables. Figures arrapades als vents que tenien un objectiu: la seua ànima.

No perdé temps: de la motxilla tragué una pistola. Apuntà en totes les direccions. Se sentia rodejat de les ombres i del so espés dels inferns. Havia perdut. Mirà al cel: la nit ensenyava obscena les primeres estrelles. Féu un crit i introduí la pistola en la seua boca. Disparà.

Quan el cardenal Tomasso Landolfi s'aixecà aquell dia, engegà, com feia sempre, l'ordinador personal que descansava en una tauleta prop del seu llit. Aquell matí, a la pantalla, aparegué el dibuix d'un fêretre a sobre del qual descansava una rosa. Tomasso Landolfi va saber en aquell moment que, abans que arribara la nit, moriria. Però era un home de costums fixos i no pensava canviar-los per cap motiu. Era coneguda per tots els membres de la cúria romana la proverbial puntualitat i l'exactitud del comportament del cap d'informació internacional del Vaticà. Això, i el seu mal caràcter, feien de Landolfi una persona de pocs amics, desagradable al tracte. I potser per això també, defugia les relacions amb les persones del seu entorn i se sentia molt més còmode davant dels múltiples ordinadors que dirigia a la Stacione di Comunacione Informatica, autèntic nucli de la informació de l'Església catòlica a tot el món.

El cardenal Landolfi resà les oracions matutines i es dirigí, com cada dia, a l'Staccione. Allà,

l'esperava el pare Bontempi, un homenet calb i resclosit, amb una sotana polsosa que teclejava en l'ordinador a una velocitat sorprenent.

Aquell dia, però, no entrà al seu despatx de seguida. Es quedà mirant pels amples finestrals la plaça de Sant Pere. Es fixà en tots els detalls d'aquell paisatge que havia après a estimar cada dia de la seua vida en els últims trenta anys, des que havia arribat al Vaticà procedent d'un petit poble de Sicília. Ho mirà tot, acomiadant-se'n, perquè sabia que aquell seria el seu últim dia. Després, es tancà al seu despatx i engegà l'ordinador. Tenia molta faena i molt poc de temps. Ells l'havien descobert i ara ja no s'hi podia fer res.

Passà el matí tancat al seu despatx, davant de l'ordinador, i no fou fins a les dues del migdia que abandonà el treball. Quan eixí, preguntà al pare Bontempi si sabia a quina hora es ponia el sol. Aquest el mirà sorprès i digué que, en aquella època, prop de les set i mitja. El cardenal mirà el rellotge i sospirà. Eixí de l'Staccione en silenci.

No saludà ningú. Entrà en el petit utilitari que feia servir en els seus desplaçaments i s'endinsà en els atapeïts carrerons de Roma. Passejà per tot el barri antic gaudint per darrera vegada de la ciutat, i acompanyat pel so molest dels taxistes cridaners i per desenes de turistes despistats, fins que

sentí que la vesprada s'acabava. Aleshores, parà un moment en una ferreteria i comprà una corda. Després, dirigí el cotxe cap a la seua residència. Quan hi arribà eren vora les set de la vesprada. La casa estava tota en silenci. Anà cap a l'aparell de música i col·locà a la platina el *Rèquiem* de Mozart. Després, lligà a la pesada taula del despatx un extrem de la corda que havia comprat. L'altre extrem se'l passà pel coll. Obrí la finestra. Tancà els ulls per un instant mentre el *Rèquiem* arribava al *Confutatis*. Saltà.